

عنوان مقاله:

معرفی شاخص جاپای بوم شناختی به عنوان رویکردی نوین در سنجش پایداری اجتماعات شهری

محل انتشار:

دومین کنفرانس برنامه ریزی و مدیریت محیط زیست (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

آرمان رحیمی کاکه جوب

محمد حامد عبدی

کیومرث حبیبی - فوق دکتری در شهرسازی، استادیار دانشگاه کردستان، دانشگاه کردستان

خلاصه مقاله:

رشد سریع مناطق شهری و ورود وسایل نقلیه ی موتوری به شهرها به ویژه بعد از انقلاب صنعتی باعث پدید آمدن مشکلات فراوانی برای محیط زیست و اکوسیستم های طبیعی شد. این امر باعث شده تا بسیاری از کشورها به صورت جدی به فکر حل این مشکل باشند، بنابراین حرکات مهمی در این زمینه صورت گرفت که یکی از مهمترین این حرکات را می توان بحث توسعه ی پایدار دانست که برای اولین بار در کمیسیون برانت لندن (1987) مطرح شده و در کنفرانس زمین ریو (1992) نیز به صورت جدی مطرح شده است. اما یکی از مسائل مهم مطرح شده در زمینه ی پایداری اندازه گیری و سنجش آن است، از این رو در دهه های اخیر، شاخص ها و مفاهیم گوناگونی برای اندازه گیری و ارزیابی پایداری در سطوح شهری ارائه شده است. یکی از این شاخص ها که توجه بیشتری را در سطوح آکادمیک، سیاسی و آموزشی به خود جلب کرده است. ارزیابی جاپای بوم شناختی (EFA) است. بنابراین در این پژوهش سعی شده است تا با روشی تحلیلی اسنادی ضمن پرداختن به مسئله ی پایداری شهری در کشور و الزام پایدار کردن توسعه های شهری، شاخص جاپای بوم شناختی و مسائل مربوط به آن از قبیل نحوه ی محاسبه و مفاهیم پایه این شاخص به عنوان معیاری برای سنجش پایداری شهرها تبیین شود.

کلمات کلیدی:

جاپای بوم شناختی، توسعه ی پایدار، اجتماعات شهری،

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/147752>

